

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

IN DE HOLTE VAN JE ARM

Een blijspel in vijf bedrijven

door

1880

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3189

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IN DE HOLTE VAN JE ARM* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/046
ISBN 978- 90385- 12624

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2 dames – 2 heren)

OTTO, een Haagse ambtenaar
ASTRID, zijn vrouw
FRED, een autobandenhandelaar
PINDA, zijn vrouw

DECOR

Een lege flat. Geen meubelen, niets. Alleen een telefoon op de grond. Een breed raam op de achtergrond, galerij. Rechts een deur.

PREMIÈRE-GEGEVENS

29 september 1970 , Koninklijke Schouwburg , DEN HAAG

Otto : Ton van Duinhoven
Astrid : Ina van Faassen
Fred : Guus Hermus
Pinda : Bep Dekker

Regie : Adrian Brine
Decor : Keith Norman

Producent : Van Duinhoven / Hermus toneelproducties

EERSTE BEDRIJF

(Daglicht. Het blijft even stil. Dan horen wij de buitendeur, even later gaat de rechterdeur open. Otto verschijnt, een ongeveer 40- jarige heer, in gedistingeerd klassiek kostuum en jas, hij kijkt even rond, zijn eerste woord verradt reeds de Hagenaar uit de beste kringen)

OTTO : *Juist. (knikt, gaat naar buiten, komt terug met matras, legt hem neer) Zo. (gaat naar buiten, komt terug met koffer en pak. Doet deur dicht. Maakt pak open. Twee gloednieuwe dekens) Het solitaire bed van de vrijheid. Bravo. (gooit dekens op matras, opent koffer, pakt boek.)*

(De telefoon gaat.)

(Hij schrikt)

Wat is dit? Niemand weet toch dat ik hier ben? (snel naar telefoon, neemt hem op) Hallo? (staart verbijsterd in hoorn, brengt hem weer aan het oor) Hoe weet je waar ik ben? Nee, nee, laat maar, doet er niet toe. Ik wil namelijk liever niet met je praten, zeg. Nee. Het heeft geen zin. In die dingen moeten we verrekte hard en koelbloedig zijn. Jij ook ja. Sorry hoor. Dag dag. (gooit hoorn op de haak, gaat naar matras, raapt boek op, legt het neer, gaat naar telefoon, draait nummer) Hallo? Met Otto. Ik heb een flatje gevonden ja. Mikkeldrift 187. Zo'n macabere toren, 13e verdieping, heet een galerijflat, meen ik. Maar vertel het aan niemand, niemand, Jan-Willem. Ik wil even uit de circulatie, dat begrijp je. Het is hier vreselijk natuurlijk, lugubere middenstand, maar hier kan ik tenminste in alle eenzaamheid naar de wolken staren en in mijn navel...

(op de galerij verschijnt Fred, ongeveer even oud als Otto, een logge man met druipsnor, in burgerlijk vest, met smakeloze das en op toffels, hij staart door het raam)

't Is namelijk wel een galerijflat maar gelukkig een hoekflat, dus ik hoef mijn medemensen niet elke seconde langs m'n raam te zien schuiven

(kijkt naar het raam, ziet Fred, die wuift)

Mijn hemel, d'r staat al iemand. Toch. Ik heb nog geen gordijnen, loert naar binnen, zeg. *(wuift van „weg, weg”)* Oké, Jan-Willem. Ik ben morgen weer op het departement, hou het fort zolang. Ik duik onder. Dag dag. *(legt neer, kijkt naar raam)*

(Fred maakt gebaar van „mag ik binnenkomen”)

(roept) Sorry Nee! *(gaat naar bed)*

(Fred tikt tegen het raam)

Gaat u héén! *(maakt kwaad gebaar, gaat op matras liggen, rug naar het raam, opent boek.)*

(Fred kijkt even, tikt weer, wacht, gaat dan naar rechts. We horen de buitendeur, de binnendeur gaat langzaam open, Fred verschijnt.)

FRED: Neemt u mij niet kwalijk.

OTTO : *(kijkt op)* Hoor es even! Ik heb u toch duidelijk weggewoven, niet?

FRED : Ik wou effe zeggen: ik ben er kapot van zoals u daar ligt.

OTTO : Pardon?

FRED : Hartstikke alleen. Op die matras. En verder alles leeg. Dat zie je niet elke dag.

OTTO : Ik begrijp er geen donder van, zeg.

FRED : Ik woon twee flats verder ziet u. Op 189.

OTTO : Oh. Hee. Heeft zich dat al ontwikkeld dan in de hoogbouw? Een soort lokale folklore? Het buurtjekieken of zo?

FRED : Nee, meneer.

OTTO : Godzijdank. Wat komt u dan doen?

FRED : Ik wou even zeggen: Ik vin u een reus!

OTTO : Jezus. Luistert u even. Ik dacht dat juist in een flat, de moderne woonvorm, nietwaar, de anonieme mierenhoop, nietwaar, dat je daar een nummer bent, als in een hotel, geen contact met de medemensen dat is PRECIES WAT IK WIL, begrijpt u dat?

FRED : Ja, meneer. U wil rust, meneer.

OTTO : U vindt het toch niet erg hè? Goedenmiddag. *(gaat liggen en leest)*

FRED : Ja meneer. *(blijft ongelukkig staan)* Dan kan ik misschien beter wat later terugkomen.

OTTO : *(lezend)* Liever niet.

FRED : Met een jong borreltje en wat blokjes kaas, zou u dat misschien schikken?

OTTO : *(legt boek weg en staat op)* Maak me niet misselijk, kerel.

FRED : Of misschien hebt u geld nodig, honderdje of drie, vier?

(Otto gaat langs hem naar de deur)

Ik bedoel: u moet toch warm eten vanavond....

OTTO : *(heeft deur geopend)* D'r uit.

FRED : Opeens als man alléén, weg van uw vrouw, dat valt toch niet mee, meneer...

OTTO : Wat zegt u?

FRED : U hebt geen meubels, niks, u bent koud twee uur van huis...

OTTO : *(naar hem toe)* Verdorie! Hoe wéét u dat?

FRED : De huismeester...

OTTO: Wat zei de huismeester?

FRED : Nou, dàt. En dat u meteen een flat zocht en deze was leeg en zodoende.

OTTO : Wat heeft die vlerk dat rond te bazuinen! Ik zal m'es even. *(knielt neer bij telefoon)* Wat is het nummer van de huismeester?

FRED : Maar het is toch waar, hè meneer?

OTTO : Het nummer! *(strekt hand uit om op te bellen.)*

(telefoon rinkelt)

(hij schrikt) Verdorie! *(neemt op)* Hallo! *(zucht)* O God, alwéér! Nee, schat.

Asjeblijft. Het is allemaal uitstekend. En het zou nog veel uitstekender zijn als je niet opbelde. Nee, dank je wel. Ik heb alles wat ik nodig heb. Zelfs een buurman. God! Nee schat, ik klink alleen wat ongeregeld omdat ik om de 5 seconden opgebeld word en omdat alle flatbewoners hun beleefdheidsvisites juist nu... Nee schat, ga jij bij Saur eten, doe wat je wilt, maar laat mij er buiten. Bon appétit. Welterusten. Goedendag. (*gooit hoorn neer*) Da's het grote voordeel van een telefoon, er zit een haak op. (*Kijkt Fred aan*) Dacht ik het niet: u bent er nog.

FRED: Dat was uw vrouw. Dus het is waar.

OTTO : Ja, en als uw onsmakelijke nieuwsgierigheid nu bevredigd is: adieu.

FRED : U zei: ik druk me en u ging. Ineens. U ging pats boem ineens. Zo de deur uit.. Ik heb daar enorme bewondering voor, dat wou ik wel even zeggen, Mag ik? (*nadert met uitgestrekte hand*)

OTTO : Pardon?

FRED : Uw hand. (*pakt hem*) Mijn complimenten. U bent een man. En als ik zeg man bedoel ik kerel. Godverdomme, d'r zijn er te weinig op de wereld zoals u, meneer.

OTTO : Dit is pure waanzin, zeg.

FRED : (*laat hand los*) 't Is de ontroering. Wat ben ik blij dat ik u mag ontmoeten. De huismeester zei 't en ik keek door 't raam en daar was u. Met een matras en twee dekens en een hartstikke gloednieuwe koffer. (*er naar toe*) Ik wed dat alles nieuw is in die koffer.

OTTO : Nou reken maar.

FRED : (*kijkt in de koffer*) Nieuw ondergoed. Nieuwe overhemden. Nieuwe sokken. U hebt lèf, meneer. (*draait zich om, pinkt in zijn oog*) Ik dacht niet dat ik nog es tranen in mijn ogen zou krijgen van nieuwe zelf binders, meneer.

OTTO : U huilt?

FRED : Neemt u mij niet kwalijk.

OTTO : (*getroffen*) Verrekt, hij huilt zeg. Een hoogst mysterieuze figuur. Waarom huilt u?

FRED : Vanwege Pinda.

OTTO : Vanwege Pinda! (*grijpt naar z'n hoofd*) Weest u toch eens een beetje expliciet!

FRED : U vindt het niet erg als ik heel even blijf? Oh, d'r is geen stoel.

(er wordt gebeld)

OTTO : Daar zullen ze zijn. *(naar de deur)*

FRED : Wie, meneer?

OTTO : De stoelen. Rustige, duidelijke objecten, zo anders dan u. *(gaat naar buiten, geluid van buitendeur)*

FRED : *(kijkt hem na)* Hij is buitengewoon. En zo kalm. Een man van nikkelstaal.

OTTO : *(Stem)* Dank u wel, goedenmiddag. *(Hij komt binnen met twee half ingepakte stoelen)* Rustige zwijgende stoelen. *(zet ze neer)*

FRED : Pinda is mijn vrouw, ziet u.

OTTO : Wij hebben allemaal vrouwen, dat is niets bijzonders. Ik zou daar niet om huilen, al is het soms om te janken. Mijn God, ik produceer een aforisme, zeg, hoor je dat?

FRED : D'r is een verschil, meneer. Ik heb een vrouw, u had een vrouw.

OTTO : Inderdaad ja.

FRED : Want u hebt 't gedaan. U bent er niet uitgegooid, dat zag ik zo. U hebt gezegd: AFGELOPEN. IK GA. En u ging. Zo was het toch, nietwaar?

OTTO : *(verbaasd)* Hoe weet u dat?

FRED : U laat zich d'r niet uitgooien, u bent het type niet. Maar u blijft ook niet, want u bent een man. Daarentegen ben ik een zeventzak. Elke dag zeg ik tegen Pinda: We móéten uit elkaar. En dan gaan we samen naar de bioscoop. Als u wist hoe ik me schaam, mag ik even gaan zitten? *(zakt op stoel neer)*

OTTO : U gaat toch niet weer huilen, zeg.

FRED : *(met moeite)* Neemt u mij niet kwalijk.

OTTO : U bent niet bepaald een reclame voor onze sekse, zeg.

(Fred wrijft in zijn ogen)

Dit is toch te erg. Als ik ergens een hekel aan heb is 't aan mannelijke treurwilgen. HOU OP!

FRED : *(in zijn ogen wrijvend)* Waarom heb ik 't lef niet?

OTTO : Niet in je ogen wrijven! HIER! *(rukt pochet tevoorschijn)* Pak aan!

(Fred pakt het aan)

Ik heb werkelijk zélf genoeg meegemaakt vandaag. Moet ik nu ook nog optreden als Eerste Hulp bij Narigheid? *(stoot Fred aan)* STOP DAT!

(Fred schrikt, stopt een snik halverwege)

Mijn God, ik vind dit walgelijk. Hoe heet je?

FRED : Fred, meneer.

OTTO : Ik heet Otto. Fred, luister es, jongen. Ik heb geen hart van steen, ik wil je best aandoenlijk vinden, maar verdomme kerel, een beetje zèlfrespect.

FRED : Ja, meneer.

OTTO : Ja, Otto. Of nee, Otto. En kijk me niet aan met van die dweperige hondenogen. Wat heb ik voor bijzonders gedaan, in 's hemelsnaam!

FRED : U bent....

OTTO : Ja, ik ben van mijn vrouw weggegaan. Dat is alles.

FRED : *(dringend)* Maar hóé heb u het gedaan?

OTTO : God, Fred, zoals je zei. Rats boem weg.

FRED : En wat voelde u toen u het deed?

OTTO : Niets.

FRED : Wat prachtig. Ik geloof dat ik het nooit zou kunnen. Nooit.

OTTO : Pas op, niet meer huilen.

FRED : Nee, meneer.

OTTO : Nee....

FRED : Otto.

OTTO : Da's beter, *(gaat zitten)* Nou je 't zegt, 't was inderdaad curieus, *(peinzend)* Ik ging ineens pats boem van huis. *(trekt sigarettenkoker)* Roken, Fred? *(presenteert.)*

FRED : Alstublieft. *(pakt aan)*

OTTO : Ga je gang. *(knipt met een gouden aansteker)* En doe vooral niet zo serviel. Ik ben je baas niet en wat dan nóg. Wat is jouw beroep?

FRED : Ik zit in de 2e hands banden.

OTTO : Ah. Ik zit op Buitenlandse Zaken, da's bijna hetzelfde, nietwaar? Hahaha. Heb je 'm, Fred? Banden? *(geeft zichzelf vuur)*

(Fred staart hem aan)

Bon. Laat maar. *(blaast uit, staat op)* Verrekte gek zeg, als je d'r over nadenkt, je hebt gelijk. Het was vanmorgen kwart voor elf. Astrid, da's mijn vrouw, lag in haar lila housepyjama op onze Chesterfield. Ik stond met een dunne whisky in de hand geleund tegen de schoorsteen. Onze Golden Retriever lag voor de haard. Op de lage tafel lag de Elégance en verdomd, Fred, ik dacht: als ik die Elégance opensla dan staan we d'r in, zeg: Chesterfield, housepyjama's, ik in m'n Tartan huisjasje, goddorie een advertentie voor kamerbreed moquette zeg. En op die foto zie je de Elégance liggen op een laag tafeltje en daar staan we wéér in enzovoort enzovoort, net als die trutteuze Droste verpleegster van vroeger, zeg! *(draait zich om, steekt wijs vinger uit)* En weet je Fred, opeens schoot 't door me heen; als ik d'r nu niet iets aan doe, dan verandert er nooit! meer! iets!

FRED : *(knikt)* Precies.

OTTO : Hoezo precies?

FRED : Precies als hij mij.

OTTO : Wat! Dat heb jij ook?

FRED : Precies zo.

OTTO : Da's typisch zeg.

FRED : Elke dag. Pinda zit op de canapé met d'r peuk in de mondhoek, staart naar ons teakhouten tv-meubel en nuttigt kaneelbeschuitjes. Ze weet niet eens dat ik er ben, behalve als ze mij een bladzij van Het Beste hoort omslaan. En ik maar denken: godverdomme Fred, je zit in de ratteval.

OTTO : Hee.

FRED : Ja.

OTTO : Dat jullie dat ook hebben. Typisch. Hoe dan ook: Astrid knipperde dus met haar valse wimpers, d'r viel een blad van de orchidee van nicht d'Artignan Waayenbergh met het geluid van een bóm op ons moquette, ik druk me even wat poëtisch uit, nietwaar? en ik dacht, neem mij niet kwalijk: sodemieter op

allemaal. Naar de bliksem, Wassenaar. Naar de hel, Buitenlandse Zaken. Weet je wat ik dacht, Fred? Ik dacht: ik ben verdomme ingepakt als een sardine! Begrijp je?

FRED : Nou.

OTTO : Gymnasium, Leiden, cavalerie; 't Plein, Astrid. Jongen, ik dacht: als ik nog één seconde langer wacht dan sluit 't luikje zich, het slot valt dicht en ik sta tot mijn dood met een dunne whisky tegenover een lila Astrid. En opeens, als een bliksemschicht, zeg, zag ik 't. Terwijl ik dat anders nooit heb, behalve bij het bridgen. Ik zette mijn glas neer. Ik zei: Astrid, on ne discute plus, het is afgelopen. En ik ging. Zo de deur uit, Hopla.

FRED : Hopla.

OTTO: Hopla.

FRED : En u ging. (*veegt langs zijn ogen*) Ik heb in lange tijd niet zoiets moois gehoord.

OTTO : Nu je het zegt, het had een zekere.. grandeur. Hopla.

FRED : Bij u vergeleken ben ik een worm.

OTTO : Het is kinderachtig misschien, maar ik was inderdaad 'n beetje trots, toen ik de deur achter me dichtknalde.

FRED : Eergisteren nog. Zegt Pinda tegen me: Ga dan. Nou, we zeggen onze scheldwoorden op, ik word woest, ik zeg: En of ik ga! Maar ja

OTTO : Een nieuw leven, dacht ik. Tweeënveertig ben ik, ik begin opnieuw. Ik liep zelfs anders. Jonger. Dynamischer.

FRED : Ik gooi dus de deur achter me dicht, welke deur zult u vragen, de deur van de woonkamer en ik ga naar de keuken, boem knal ook die deur dicht. Het vreselijke is: al onze deuren hangen langzamerhand als los zand in de scharnieren — behalve de buitendeur.

OTTO : Ik stapte in de auto en deed de Benoordenhoutseweg in 6 komma zeven seconden, nieuw Haags record.

FRED : Een uur stond ik in de keuken. Toen maakte ik twee kaneelbeschuitjes klaar en ging weer naar binnen.

OTTO : Alles nieuw, dacht ik. Ik heb zelfs tandpasta gekocht van een nieuw merk, zeg.

FRED : We hebben televisie gekeken tot het laatste nieuws.

OTTO : Afgelopen, dacht ik.

FRED : Toen gingen we naar bed.

OTTO : Definitief.

FRED : En het was weer net zo als altijd.

(het is even stil, de telefoon rinkelt)

OTTO : O, verdomme.

FRED : Net zo als altijd.

OTTO : Fred, in Godsnaam, vraag wie het is.

FRED : Ja meneer. Eh... ja, Otto. *(neemt op)* Hallo? Met het huis van eh.. Inderdaad ja.

Wie kan ik zeggen? Oh. *(bedekt hoorn met hand)* Het is uw vrouw.

OTTO : Waarom laat ze me niet met rust? Vraag of ze in de Hofvijver springt.

FRED : Juist. *(in telefoon)* Uw man vraagt of u in de Hofvijver springt.

OTTO : Niet letterlijk, kerel!

FRED : *(met afwerend gebaar)* Kijk, mevrouw, uw man wil met rust gelaten worden,

OTTO : *(sist)* Afbreken.

FRED : We begrijpen trouwens niet dat u nog belt, want het is definitief uit.

OTTO : Psst! Psst! *(gebaren)*

FRED : Oh, ik ben blij dat u het ook zo ziet.

OTTO : Oeah!

FRED : Nee, u kent mij niet, ik ben een bewonderaar van uw man, ik....

OTTO : *(rukt hem de hoorn uit de hand, gooit hem op de haak)* Ben je helemaal gek geworden!

FRED : Het blijven klitten, hè.

OTTO : Ik heb er nu echt genoeg van zeg. De brutaliteit!

FRED : 't Is gek, bij uw vrouw kan ik 't, maar bij de mijne...

OTTO : *(naar de deur)* Ik heb geen zin om me met jouw kleffe privé zaken te bemoeien!
Ik wil rust!

FRED : Dat begrijp ik, maar....

OTTO : Je begrijpt me al de hele tijd *(opent de deur)* ga dan wèg. Ik vind je onverdraaglijk, sorry dat ik het zeggen moet. D'r uit.

FRED : Ja meneer. *(sloft naar de deur)*

OTTO : We zien elkaar nog wel in de lift, ben ik bang. Tot dan!

FRED : Ja meneer.

OTTO : (*houdt hem even tegen*) En kijk me nou niet zo verwijtend aan, want daar is geen enkele reden voor.

FRED : Nee meneer.

OTTO: Ik heb niets tegen jou, maar ik heb een zware dag achter de rug en ik zie mezelf niet als mijne broeders hoeder, egoïstisch misschien, jazeker, maar ik ben een particulier persoon met mijn eigen particuliere problemen en die moeten we in deze maatschappij, ik heb haar ook niet gemaakt, Fred, zélf oplossen. Zo is dat nu eenmaal. Begrepen?

FRED: Ja meneer.

OTTO: Juist. D'r uit.

(*er wordt gebeld*)

Daar is de bodega. D'r uit, Fred.

(*duwt hem naar buiten. We horen zijn stem: Doe de groeten thuis aan die.. Pinda. (Buitendeur open) Ah. Goedemiddag. Zet u maar neer. Dag Fred. Dag Fred. Ja, dank u wel. Goedendag. (buitendeur slaat dicht) Mijn God! (komt binnen met doos) Die zijn we kwijt. Als ik ooit iemand heb ontmoet die treurnis om zich heen verspreidt als kunstmest, dan is hij 't wel. (haalt fles whisky en glas uit doos) Da's het gevolg van de overbevolking: iedereen zit bij elkaar op schoot. Ze zouden de bouw van flats moeten verbieden, want voor je 't weet borrelen de miezerigheden van je burens door de gootsteen. (opent fles) Bon. Fini. Ik ben eindelijk alleen. (schenkt in) Het nieuwe leven begint. Een matras, twee eigentijdse zitdingen, en een glas twaalf jaar oude Grant's. (gaat zitten) Verdomd zeg, ik was wérkelijk een beetje trots vanmorgen. Astrid lag daar een immens verwijt uit te stralen en in plaats van - zoals gebruikelijk - op de knieën te vallen en haar gelakte nagels te kussen, want daar kwam het toch op nèèr!, altijd, draaide ik me om en ging weg. Ja. En zit ik nu als een Robinson Crusoe, in deze kale behuizing. Het zal eenzaam zijn en hard, maar het zal me lukken. We zijn allemaal bedorven door de civilisatie, de centrale verwarming en het merkwaardige idee, dat je samen met een en dezelfde vrouw oud moet worden op een en dezelfde Chesterfield. (heft het glas) Daar*

ga je Otto! Die curieuze figuur had gelijk: jij bent er een van een ander slag.
Bravo! (*wil drinken*)

(*telefoon rinkelt*)

(*hij verslikt zich*) Oh verdomme. (*valt uit zijn heroïsche pose*) Weer Astrid natuurlijk. (*staart naar rinkelende telefoon*) Ik neem niet op. Waarom laat ze mij nou niet?

(*telefoon rinkelt door*)

Oh verdomme! (*rent er naar toe, neemt op*) Hallo! (*zucht*) Ja (*heftig*) Ja, dat was een buurman. Een uitermate intelligent individu met een reële kijk op de man-vrouw verhouding. Schat, ik ben een beetje moe nu en ik kan niet meer zo hard schreeuwen. Maar dat betekent NIET dat ik met je praten wil. Nee, ik wil je ook niet zien. Er valt niets te bespreken. De zakelijke dingen kunnen we afhandelen via een advocaat. Wat? Nee, ik ben niet laf! Ik ben ook niet onaardig. EN IK BEN NIET GEVLUCHT! Hoe kom je daar bij? Het idee! Ik heb een stap genomen. Ja. En er zijn mensen die dat bijzonder indrukwekkend vinden. Doet er niet toe wie. Waarom lach je nou? Er valt niets te lachen! Astrid? Hou op! Is 't uit of niet? Oh! Loop naar de hel! (*gooit hoorn op de haak*) Schandelijk wezen! Helemaal geen begrip voor de situatie zeg. Wat denkt ze eigenlijk wel?

(*de bel gaat*)

Ah, Metz met de lampen. (*naar de deur, kijkt naar de telefoon*) Ze gaat te ver zeg. (*naar buiten, buitendeur open, we horen zijn stem*) Hee! Zeg! Wacht even!

FRED : (*komt binnen met matras en plunjezak*) Ik heb het gedaan.

OTTO : (*in de deuropening*) WAT IS DIT!

FRED : Ik heb het gedaan. Ik heb het gezegd: Het is afgelopen. Ik ga. Mijn omstandigheden zijn bescheidener, ik heb mijn bullen dus maar van huis meegenomen. (*legt het neer*) Pinda staat achter de strijkplank, ze denkt dat ik

dadelijk toch weer binnenkom met cocosbrood, maar nee. Maar nee! Haha! Ik ben weg! (*lacht gelukkig, rukt plunjezak open*) Ik heb een fles jonge meegenomen en twee glaasjes. (*pakt ze*) Kunnen we samen klinken op.... (*ziet glas van Otto*) Oh, je hebt al. Nou ja, even goed.... (*staat onthand met fles en glas, aarzelt, kijkt naar Otto, langzaam*) Je vindt 't toch wel goed hé?

OTTO : Wat?

FRED : Ik dacht, je hebt toch de ruimte, misschien kan ik vannacht hier.. ik.. ik.. kan toch.. ?

(*het is even stil*)

OTTO : Bravo. (*klapt langzaam en nadrukkelijk in de handen*)

FRED : Ik heb 't gedaan.

OTTO : Erg goed, Fred.

FRED : Precies zoals jij.

OTTO : Da's de manier, Fred.

FRED : (*schenkt glas in*) Ik sta nog te trillen op m'n benen.

OTTO : Laat ze lachen, wij zullen als laatsten lachen. Laat je niet op je kop zitten.

FRED : Nee. (*drinkt schielijk*)

OTTO : Want als je even aarzelt, dan kijken ze je aan met hun fluwelen ravijnen en voor je het weet duikel je weer naar beneden.

FRED : Ja. (*schenkt weer in, drinkt haastig*)

OTTO : Hard zijn.

FRED : Kun je makkelijk zeggen. Jij voelde niks. Ik wel. Ik was al bijna de deur uit, toen moest ik terug naar de WC, dacht dat m'n hele buik zich omdraaide. Misselijk als een kat. Ik keek naar de deur van de woonkamer en ik kon d'r gewoon doorhéén kijken en ik zag d'r staan, in d'r gore pinnewa en met die rooie sliert en d'r halve sigaret linksonder. Maar opeens werd ik razend. DE PEST!, dacht ik, vijftien jaar van m'n leven naar de verdommenis! Als ik de schepper te pakken krijg die jou uit m'n rib geknutseld heeft, dan schop ik 'm terug naar 't begin van de week, dacht ik. Ik pakte m'n matras en m'n plunjezak en ik ging de galerij op.

OTTO : Juist.